

рето. Само вечеръ, когато се стъмнѣше и по-вече не можеше да се наблюдава, той слизаше до заставата, донасяше съобщението си и си вземаше провизии за другия день. Бѣше доста далечъ и той идѣше съ едно магаре. Азъ чуввахъ стѣпките на добичето по каменнитѣ плочи на двора и пресипналия басъ: „Стопъ, машина! Сто-о-пъ!“

Сега заставата се изпълваше съ глѣтка и смѣхъ. Около Адамова се събираха всички войници. Той разказваше всичко, което бѣше видѣлъ презъ дня въ морето, какъвъ параходъ миналъ и накѣде отишелъ. Но тежко и горко на това младо момче, което случайно сѣщо е забелязало нѣщо и непредпазливо кажеше, че тоя параходъ е билъ броненосецъ, когато въ сѣщностъ е билъ торпильоръ. Адамовъ най-жестоко осмиваше тия профани въ морското дѣло. После наставнически и надълго обясняваше какво нѣщо е броненосецъ и какво — торпильоръ и неусѣтно довеждаше разговора до морската битка при Скагеракъ. Тукъ Адамовъ не позволяваше никому да се обади и дори ставаше опасенъ. Но войниците го познаваха добре. Скоро той изпаднаше въ добродушенъ и веселъ тонъ, шегуваше се, разказваше анегдоти, които започваше всѣкога еднакво: „Веднѣжъ въ Портъ-Саидъ“... Или: „Като стигнахме въ Пирея“... Сега вече войниците най-много обичаха да го слушатъ. Около